

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Riuada de gent, llaços i vestits grocs, banderes, cartells i retrats dels presos i exiliats polítics darrere d'una de les dues capçaleres de la manifestació d'ahir al Paral·lel de Barcelona ■ LLUÍS GENÉ / AFP

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

Govern efectiu

En un Estat on l'arsenal que es troba a una detinguda acusada de terrorisme consisteix en un xiulet, una papereta del referèndum de l'1 d'octubre i una careta del Jordi Cuixart (una arma de destrucció massiva, sens dubte), ja t'ho pots creure tot. Fins que un jutge impedeixi a un diputat electe en presó preventiva (i, per tant, amb la seva presumpció d'innocència intacta) anar al Parlament a defensar la seva investidura. I això, malgrat la resolució de la Comissió de Drets Humans de l'ONU, que fa unes setmanes va instar l'Estat a respectar els drets polítics del mencionat diputat.

L'Estat espanyol ha quedat en evidència davant del món. Les justícies alemanya, belga, suïssa i britànica han mostrat les febleses, o directament les mentides, de les interlocutòries literàries del jutge Llarena: creació de violències inexistents, pressuposicions d'actituds futures dels acusats, presumpció de culpabilitat i política. Molta política. Perquè l'Estat espanyol és

Cal que passi de ser un afer intern espanyol a ser-ne un que impliqui tot Europa

aquell lloc de l'Europa occidental on els jutges fan política i els polítics marquen el camí de la justícia.

L'independentisme, després de diversos revessos, ha acumulat darrerament algunes importants victòries a l'exterior. Victòries morals, no obstant, que haurien de permetre aprofundir en allò que fa més pànic a Madrid: la internacionalització del conflicte. És a dir, passar de ser un afer intern espanyol a ser un assumpte que impliqui tot Europa, cosa que a mitjà termini permetria impulsar una mediació efectiva entre les dues parts. És a dir, entre el govern de l'Estat i aquells representants polítics catalans (més de dos milions de vots els avalen) que avui estan sent perseguits com si fossin delinqüents. Per això, tot i que l'independentisme gaudeix avui de més credibilitat que fa unes setmanes, és urgent la creació d'un govern real i efectiu que permeti revertir els efectes nefastos del 155. Un govern que legisli, que resolgui els problemes del dia a dia dels catalans i que acumuli totes les forces que li permetin tant fer front a la constant repressió com enfortir el flanc internacional de la contesa.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Mansfield i la tradició

L'edició dels *Diaris* de Katherine Mansfield a L'Avenç, en traducció de Marta Pera Cucurell, m'ha fet buscar els dos volums de contes que tenia per casa i que devien ser dels primers seus que es van publicar en català, a finals dels vuitanta. Els localitzo a baix de tot d'un prestatge, al nivell del borró i la pols, i comprovo que, en efecte, els vaig comprar el 1989, quan encara datava els llibres, com si em fossin destinats i d'alguna manera ingressessin en la meua vida amb aquell acte de possessió. Aquell any es van publicar tres reculls seguits de l'escriptora neozelandesa: *La Garden Party i altres contes*, a Edicions 62, i *Un niu de tórtres* i *Una mica infantil*, a Edhasa, suposo que aprofitant l'empenta del seu centenari, que va durar el que duren aquestes coses, una flamarada. Abans, que se sàpiga, només havien estat disponibles en català un parell de contes que Josep Ros-Artigues va traduir el 1937, en plena Guerra Civil, als quaderns de la Rosa dels Vents de Josep Janés i que no feien sinó respondre al viu interès amb què els narradors de l'època havien es-

“Hem hagut d'esperar 95 anys per llegir en català els seus 'Diaris'”

tat llegint, ja fos en anglès o en francès, l'obra de Mansfield. Rafael Tasis, per exemple, i Mercè Rodoreda, és clar, i Rosa Leveroni. La passió es devia apagar amb ells, perquè fins als vuitanta ningú no va sentir la necessitat de revifar-la. Als exemplars que jo tinc, no hi trobo, però, cap indicatiu que els hagués arribat a llegir, potser perquè m'incomodava l'etiqueta de "lectura imprescindible per a senyorettes", excepte una frase que vaig subratllar a *Un home casat i altres crueltats* i que diu que entossudir-se en el passat em-pobreix l'art, el qual "no tolera, ni ara ni mai, la misèria". És com si m'ha-

gués enviat, amb tres dècades d'antelació, una noteta que em posés en guàrdia per al moment en què se m'acudís rescatar el llibre del seu racó polsós. Tots tenim a casa obres que no hem tocat, que hi vam deixar entrar fent provisió de futur, en espera de créixer, potser, i necessitar-los, qui sap, algun dia. A la nostra generació, li haurà calgut esperar noranta-cinc anys des de la mort de Katherine Mansfield per disposar, per primer cop, dels seus *Diaris* en català i, per fi, de *Tots els contes* reunits en un sol volum. Com es pot proveir de bons referents una tradició literària tan discontinua? És apropiat seguir insistint en l'influx femení d'una autora que aquí no ha deixat empremta en res del que hagi escrit ni cap dona ni cap home? Encara ho hem de refiar tot a la cadena de transmissió que van representar els contes de Rodoreda, que potser avui tampoc llegeix gaire gent, perquè darrere d'ella ningú més no va recollir ni la cua d'una frase d'aquella dona malalta que volia retenir-ho tot de la vida, "fins al detall de com grinyolava la panera de la bugada".

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchell (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/jk4c64>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

L'interlocutor

Deix'n-me deixar escrit a la primera línia d'aquest article (o a la segona, o a la tercera, o a la quarta) que soc partidari que hi hagi govern a Catalunya, i que sigui un govern efectiu, que és aquesta paraula que ERC i el PDeCAT han posat de moda darrerament. No crec que a Catalunya trobin ningú que sigui partidari que això del 155 (que és una vergonya de dimensions descomunals, i no sé si una il·legalitat, perquè aquest article no estava pensat per fer el que han fet) s'allargui massa. Cal, diuen (diuen, diuen, diuen), que hi hagi ben aviat un govern efectiu perquè, diuen (diuen, diuen, diuen), hi ha d'haver un interlocutor per parlar amb Madrid. Si tenim govern a Catalunya, expliquen, serà més fàcil poder reivindicar la situació dels presos i dels exiliats. Segur? Estan convençuts que si hi ha un president del govern efectiu es podrà parlar amb algú de la situació dels pre-

“Em fa l'efecte que som una mica il·lusos, i que l'interlocutor que ens falta és el d'allà

sos i dels exiliats? Segur? N'estan convençuts, vostès, que aquest interlocutor, d'aquest govern efectiu que tots volem, tindrà un homòleg a l'altra costat? Amb qui s'entendrà, aquest govern efectiu, aquest president efectiu? Amb Llavina, que és qui decideix qui pot ser i qui no pot ser president a Catalunya? Amb Rajoy, que, del problema (del problema que ell mateix reconeix en els seus discursos que és el seu principal problema), no en vol ni sentir a parlar? A mi em sembla que pe-

quem, un altre cop, d'il·lusos, i que l'interlocutor que ens falta és el d'ells. Perquè aquest govern efectiu a Catalunya, que tant ens urgeix, vostès creuen que podrà tornar a posar en marxa el Diplocat? Vostès creuen de veritat que podrà negociar amb l'Estat una solució? A mi em fa l'efecte que no; que el govern de Madrid continuarà escudant-se en el fet que aquest problema ara és judicial i que ells no hi poden fer res. Va per llarg, senyors meus. Soc partidari, els ho deia al principi (a la primera línia, a la tercera o a la quarta), que hi hagi un govern efectiu; però no es facin la il·lusió que això sigui sinònim de res. Si volien interlocutor, ja tenien Jordi Sánchez, que bé que té tots els seus drets polítics intactes, no? Si volen interlocutors, ja en tenen. El que passa és que ara el 155 se'ls comença a fer llarg també a ells, que no tenen pressupost i a Europa no els entenen.

De reüll

Anna Puig

No fa cap gràcia

Diu Inés Arrimadas que “ja n'hi ha prou” –una frase que no utilitza gaire sovint, per cert– “d'utilitzar el Parlament per intentar pressionar els jutges”. Si no fos perquè la situació és greu, molt greu, el cinisme de la líder de Ciutadans donaria per fer un munt d'acudits. Però no fa gràcia. Cap mena de gràcia. Que Arrimadas banalitzï sobre la intromissió judicial en el dret legítim del Parlament per triar el president de la Generalitat, no fa cap gràcia. Que Arrimadas digui que és la institució catalana qui pressiona els jutges, no fa cap gràcia. Que

Prengui paciència, senyora Arrimadas, el procés serà llarg

Arrimadas consideri que la querrela del Parlament només és per donar una visió victimista del procés, no fa cap gràcia. Ja fa molt de temps que la gent de Ciutadans no ens fan cap gràcia. S'erigeixen ells mateixos com els patriotes que salvaguarden la unitat espanyola, més enllà fins i tot del PP, i això els empeny a una

dialèctica agressiva buscant només l'oportunisme. No han paït que malgrat l'èxit electoral –s'ha de reconèixer que van fer un bon resultat– estan sols, molt sols. Una solitud que els impedeix guanyar l'independentisme, i això els cou molt. Diu Arrimadas que el procés és interminable. Què més voldríem nosaltres que Espanya s'avingués a negociar una solució política. Mentre això no arriba, si arriba, l'independentisme seguirà reivindicant els drets polítics dels seus candidats, la llibertat dels presos i la tornada dels exiliats. I serà llarg, senyora Arrimadas, prengui paciència. Tingui-ho clar.

Les cares de la notícia

La mobilització

Tossudament alçats i pacífics

La mobilització continua. La resposta a l'ofensiva policial i judicial i al 155 va tornar a portar al carrer centenars de milers de ciutadans, independentistes o no, però absolutament compromesos amb la defensa de la democràcia, les llibertats i els drets civils, que és tot allò que l'Estat espanyol està degradant impunement en la seva ofensiva a Catalunya contra el procés sobiranista. La llibertat dels presos i exiliats polítics va estar al centre de la reivindicació, que, un cop més, va ser un exemple de civisme.

EDITORIAL

Un immens llaç groc

Centenars de milers de persones van tenir de groc Barcelona i van col·lapsar la plaça d'Espanya, el Paral·lel i els carrers adjacents en una gran manifestació per reclamar la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats i contra la repressió de l'Estat espanyol a Catalunya. A la presència ja habitual de les entitats sobiranistes, Òmnium i l'ANC, i de les forces polítiques partidàries de la independència de Catalunya, JxCat, ERC i la CUP, s'hi van afegir aquesta vegada els comuns i els sindicats UGT i CCOO, units en un clam massiu i transversal no per la independència sinó per la democràcia que està sent erosionada, pels drets civils que s'estan violant i per les llibertats que estan sent coartades per l'Estat espanyol en la seva guerra oberta contra el procés sobiranista a Catalunya i contra els líders de l'independentisme. L'emblema de la mobilització no van ser l'estelada, ni la bandera republicana, ni les alemanyes, que també es van poder veure ahir, sinó el llaç groc i el rostre dels polítics empresonats i exiliats i dels Jordis, Sánchez i Cuixart, que avui compleixen ja sis mesos d'empresonament injust a Soto del Real. La manifestació va ser tan cívica com totes i no per necessitat de demostrar el caràcter pacífic d'aquest procés als jutges del Suprem i l'Audiència Nacional, ni tan sols als d'Alemanya, Bèlgica o el Regne Unit, sinó perquè és així i sempre ha estat així, per molt que el relat governamental, judicial i mediàtic a Espanya menteixi intentant demostrar el contrari. El missatge, en tot cas, és la determinació de moltíssims catalans de persistir en la defensa de la seva sobirania i també el seu nivell d'indignació per l'ofensiva unilateral de l'Estat a Catalunya, amb violència policial, persecució judicial, bloqueig polític i el segrest de la voluntat democràtica dels ciutadans.

Tal dia com avui fa...

1 any

La universitat

El nombre d'estudiants que deixen la carrera universitària a mitges recula, segons dades del Departament de Recerca de la Generalitat.

10 anys

Consum de llibres

La lectura d'obres escrites en català s'estanca en un 20,4%. El percentatge millora molt poc entre els lectors de 10 a 13 anys.

20 anys

Entendre el català

La població de Catalunya que afirma que no entén el català s'ha reduït gairebé a la meitat durant els últims 10 anys. El 75% el sap parlar.

Full de ruta

Xevi Sala

Màsters en terrorisme

Com que ara és tendència la concessió de títols universitaris amb l'etiqueta d'*anis del Mono* la fiscalia va decidir enviar a la presó una senyora integrant dels Comitès de Defensa de la República que ni tan sols s'havia matriculat en terrorisme. A l'hora d'expedir la certificació delictiva la fiscalia va ser tan generosa que la senyora va acabar a la garjola sota una de les acusacions més severes del Codi Penal espanyol sense haver assistit a cap classe pràctica de fabricació d'explosius, sense haver fet ni un sol examen teòric basat en els fonaments de la lluita armada, ni tampoc haver superat cap prova final consistent, posem per cas, a disparar un tret a la nuca o fer saltar pels aires algun cotxe. Per fer mèrits, la gens aplicada alumna podria haver compensat tant absències docents foradant dianes amb una metralladora en algun camp de tir o haver signat manifestos a favor de la violència. Res, ni una sola pintada incitadora al vessament de sang. I,

En temps de falsificacions curriculars la fiscalia ha intentat graduar en terrorisme una senyora que ni tan sols s'hi havia matriculat

malgrat aquesta descarada manca de preparació, la fiscalia va decidir convalidar-li el curs sencer i atorgar-li el màster en terrorisme amb la pompa d'una detenció domiciliària i un trasllat mediàtic a l'Audiència Nacional. Hauria estat normal que el vicesecretari de comunicació del PP, Pablo Casado, tingués un atac de gelosia, ell que va participar en talls de carrers no autoritzats per pressionar l'exfiscal general Cándido Conde-Pumpido sense que ningú li hagi certificat encara cap graduat en Kale Borroka. Sort que al final el magistrat de guàrdia de l'Audiència Nacional va tornar la burda falsificació curricular enviant la mandrosa alumna cap a casa. Però estaria bé actualitzar igualment la presumpta formació acadèmica d'aquests fiscals que tan alegrement intenten ensorrar la vida de les persones sense cap base jurídica. Capaç de veure rebel·lions i terrorisme on amb prou feines hi ha desobediència i desordres sense que després d'esmenar-los tan severament ningú els obligui a repetir curs.

Tribuna

Xavier Garcia Pujades. Periodista i escriptor

El mironià de Mont-roig

Josep Miquel Martí Rom (Barcelona, 1950), amb fondes arrels familiars a Mont-roig (Baix Camp), acaba de publicar a Arola Editors (Tarragona) *Joan Miró i Mont-roig. El xiscle de l'oreneta (1930-1983)*, amb pròleg de Vicenç Altaió, continuació d'un primer volum, el 2012 al mateix grup editor, titulat *Joan Miró i Mont-roig: pal de ballarí (1911-1929)*, coincidint amb el centenari de la primera anada del pintor al mas que la seva família paterna havia comprat als afores d'aquesta vila, que Miró feu seva i que projectà artísticament a tot el món.

AMB AQUESTS DOS VOLUMS, que abasten tota la vida i obra de Miró a partir de Mont-roig, Martí Rom culmina una llarga recerca de quaranta anys en què també cal incloure, com a home de cinema i documentals que ha estat, els films sobre el pintor: *D'un roig encès (1979)* i *Tornaveu mironià (2002)*, amb imatges de Glòria Alsina, i la seva participació, al costat dels companys del Centre Miró i de l'Associació de Veïns Muntanya Roja, en la creació d'infraestructures culturals perquè el poble de Mont-roig tingués sempre present tot

el que suposà per a l'artista, durant més de 60 anys, les seves vivències en aquest Camp de Tarragona que immortalitzà en pintures que continuen parlant-nos al cor. Ara, el dia 20 d'abril, es culmina també, feliçment, l'obertura del mateix Mas Miró com a centre museístic obert a tothom.

D'AQUESTA MANERA, AL LLARG DELS ANYS i no sense dificultats quan es tracta de la cultura, s'han anat consolidant esdeveniments com la celebració del centenari del seu naixement (1993), l'itinerari Miró pel poble i la creació del Centre Miró a l'Església Vella (2005), així com els continuats articles d'investigació que Martí Rom ha anat publicant a la revista local *Ressò mont-roigenc*, a més de la revisió completa de la correspondència de Miró, dipositada a la seva fundació a Barcelona i a Palma (publicada en diversos volums), i de les biografies d'artistes i escriptors, relacionats d'alguna manera amb Miró i les terres tarragonines, textos escrits amb Juan Manuel Garcia Ferrer i publicats a l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya.

PER TOTA AQUESTA FEINADA –que inclou també entrevistes amb la família, amics i veïns relacionats amb Miró, així com amb el mateix artista, viatges i recerca bibliogràfica–, bé pot dir-se que Martí Rom és el mironià de Mont-roig, l'estudiós apassionat i rigorós que ha rescatat –any per any i gairebé dia per dia– l'evolució vital i artística d'aquell homenet del sud, de mirada clara, petit d'estatura física però altíssim de moralitat i espiritualitat, que un bon dia va dir, com Picasso d'Horta de Sant Joan, que el seu impuls fonamental arrencava de Mont-roig.

I ÉS QUE QUI POT OBLIDAR el quadre *La Masia (1921-22)* i tantes obres, abans i després, que van sublimar el lligam humà amb la terra nodridora? De la nit estelada de les Constel·lacions (pintades en plena Segona Guerra Mundial) a la petita formiga tot hi és simfònic, ajustat i harmoniós. Mont-roig va ser la salvació humana i artística per a Miró, que va fer emergir d'aquella realitat camperola el món suprareal que ja contenia en potència. Gràcies, Martí, per haver-nos-ho fet visible.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Groc

■ Voldria fer saber al ministre de Justícia que jo, com molts altres catalans, també porto el llaç groc com a mostra de suport als presos polítics catalans i que no crec pas que aquest símbol sigui "ofensiu", a diferència del que ell va denunciar recentment al Congrés, perquè diu que a Espanya no hi ha presos polítics. Això ve a ser com aquell aficionat del Barça que s'ofèn perquè un altre llueix la samarreta del seu etern rival, el Real Madrid, al Camp Nou, o bé com aquella altra persona que es molesta perquè dos homes o dues dones es fan un petó mentre caminen pel carrer agafats de la mà. Aquí, com en el cas del llaç, el problema no és la rivalitat esportiva (ben entesa) ni l'homosexualitat, sinó la manca de respecte i de tolerància envers aquelles persones que pensen i es comporten de manera diferent a la nostra. El go-

vern del PP no es cansa de repetir que s'ha de respectar la Constitució, la democràcia i la llibertat d'expressió, però quan aquesta darrera va en contra de la "versió oficial" (per molt legal que sigui), defensant la llibertat d'uns presos que, a criteri de moltíssima gent (jutges i advocats inclosos), estan injustament empresonats, aleshores resulta que això és "ofensiu". Caram, aquesta "llibertat d'expressió"!

JOSEP VILÀ BATLLE
Olesa de Montserrat (Baix Llobr.)

Volem parlar sobre Barcelona

■ Barcelona no és una ciutat precisament petita, i els gossos pertanyen al seu amo, el qual s'ha de fer responsable dels excrements de l'animal, però no tothom ho fa. Pensem que hi ha massa excrements a la ciutat. Creiem, doncs, que l'Ajuntament hauria d'intentar que la ciutat estigués més ne-

ta. Nosaltres recomanaríem que fessin les següents coses: haurien de posar més treballadors de neteja, ja que les places, parcs i carrers no principals estan plens d'excrements. També pensem que multar no ha aportat gaire, ja que el nombre de sancions és molt més baix del que hauria de ser. No hem vist mai cap agent de la Guàrdia Urbana multant algú per no recollir els excrements. També s'hauria d'augmentar el nombre de pipicans i, finalment, l'Ajuntament podria posar més màquines de bossetes per als excrements.

G. DALMAU I E. MARTÍN
Barcelona

Sr. Zoido, és molt fàcil. Ara li ho explico

■ Violència és l'assassinat vil de Ferran Agulló o Josep Isant, i tants altres pel sol fet de ser independentistes. O els casos semblants que ha patit so-

bretot el País Valencià. Violència és el que varen fer els de la Blanquerna (parents d'algun ministre) i que campen per on volen amb el pretext que tenen fills. Violència és el que va fer la policia l'1-0. Violència és el que varen fer els policies a Calella amb el "*Que nos dejen actuar*" i les ràtzies contra els vianants. Violència és l'"*A por ellos*" del poble, el rei el 3-0 i els policies quan van venir a assetjar Catalunya. Violència és tot el que destil·len un tal Jiménez Losantos i altres tertulians de la seva corda. Violència són totes les derivades de les manifestacions de Societat Civil Catalana i totes les manifestacions ultres dia sí, dia també. Violència és retorçar la llei fins a límits vergonyosos per fer callar la dissidència, demanant penes immorals per actes de simple protesta. Violència, en fi. I tu m'ho preguntes? Violència sou tu i els teus, ves per on!

PERE PAJEROLS CASAS
Berga (Berguedà)

La frase del dia

“És el jutge Llarena qui m’ha convençut que sí que hi ha presos polítics”

Julio Anguita, EX-SECRETARI GENERAL D'IZQUIERDA UNIDA

Tribuna

Albert Botran. Historiador i membre de l'Associació Manuel González i Alba

Portugal amb Catalunya

La setmana passada, l'esquerra portuguesa va fer importants passos endavant en la seva solidaritat amb Catalunya. D'una banda, va proposar resolucions a l'Assembleia da República, el parlament portuguès; de l'altra, va presentar un manifest signat per intel·lectuals i polítics de diferents procedències.

TANT EL BLOCO DA ESQUERDA com el Partit Comunista Portuguès (PCP) van presentar resolucions a la sessió parlamentària del 29 de març. Malgrat que no van ser aprovades en la seva integritat, van aconseguir dos importants èxits: d'una banda, totes dues resolucions van sumar alguns vots de diputats del governamental Partit Socialista (11 en un cas, 21 en l'altre, del total de 86 diputats del PS). De l'altra, si bé els punts que assenyalaven una deriva autoritària i demanaven la llibertat dels presos no van aconseguir la majoria a la cambra, sí que ho va fer un dels acords proposats pel PCP, i va quedar aprovat: “Demanar una solució política a la qüestió nacional a Espanya, tot respectant la voluntat dels seus pobles i, conseqüentment, la voluntat del poble català, i la protecció dels drets socials i altres drets democràtics dels pobles d'Espanya.”

POSTERIORMENT, EL DIVENDRES 6 es va presentar en una sala de l'Assembleia da República un manifest per la llibertat dels nostres presos polítics. El text ha pogut anar més enllà de les resolucions presentades a la cambra, i apunta clarament a l'arrel autoritària de l'Estat espanyol: “Tan sols les dictadures, les *democradures* o les *dictablandas* tenen presos polítics. (...) Els governants espanyols poden repetir fins a la sacietat que Espanya és una democràcia consolidada, però els seus actes en la qüestió de Catalunya apunten en direcció contrària.” Persones destaca-

des de l'esquerra (del Bloco, del PCP, dels Verds) són la columna vertebral del manifest, si bé també ha aconseguit signatures de membres destacats del PS i, singularment, d'alguns membres dels partits de dretes: el PSD i la CDU.

AQUESTS DOS ACTES em porten a valorar un aspecte clau de la història de Portugal, que contrasta amb la de l'Estat espanyol: allà la dictadura va caure amb un acte de ruptura, la Revolució dels Clavells del 25 d'abril de 1974. El moviment dels oficials va donar pas a un gran moviment popular que va portar importants transformacions que apuntaven al socialisme, tals com la reforma agrària, la nacionalització de la banca o les comissions de treballadors. Després, els sectors moderats i els reaccionaris, degudament auxiliats pels EUA –i en el cas d'alguns grups d'extrema dreta, per l'Espanya franquista–, ja es van encarregar de frenar la revolució i revertir les conquestes més avançades. Però tot i així, la Constitució portuguesa recull alguns aspectes que només s'expliquen com a resultat de la

“És en moments com l'actual, en què la repressió dificulta molt més la feina institucional, que recordem que l'estructura d'estat més fonamental és la nostra gent

revolució. En particular, el seu article setè sobre les relacions internacionals, en el qual es compromet amb l'antiimperialisme, amb l'autodeterminació dels pobles i amb el dret a la insurrecció contra totes les formes d'opressió. Cal recordar que la lluita independentista de les colònies portugueses (Angola, Moçambic, Cap Verd...) va ser causa de la crisi i caiguda de la dictadura i va poder triomfar quan la revolució es va imposar a la metròpoli.

PER MOLT QUE DESPRÉS Portugal hagi perdut els aspectes més avançats de la revolució, i que ara sigui un país que també ha patit les polítiques imposades per la UE, aquell moment fundacional marca la cultura política portuguesa: 25 d'abril sempre és un lema compartit per la immensa majoria de sectors polítics.

L'ALTRA QÜESTIÓ QUE CAL POSAR en valor és el paper dels nostres compatriotes emigrats arreu del món i que s'organitzen políticament allà on són. En el cas que avui explico, la feina del CDR de Lisboa ha estat clau, establint els contactes amb les forces d'esquerra portugueses per tirar endavant totes dues iniciatives, i contactant amb representants dels partits i entitats del republicanisme català perquè poguéssim acompanyar-los en l'acte de presentació del manifest.

ÉS EN MOMENTS COM L'ACTUAL, en què la repressió dificulta molt més la feina institucional, que recordem que l'estructura d'estat més fonamental és la nostra gent. A Lisboa, tancada la delegació de la Generalitat pel 155, és aquest grup de catalans i catalanes els que s'han autoorganitzat per continuar acostant Portugal i Catalunya, aquests dos pobles ibèrics que va evocar tan bé Fèlix Cucurull en el seu llibre publicat ara fa cinquanta anys.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Cops d'estat?

La polarització política condueix sovint a abusos i perversions del llenguatge. Hi ha hagut en aquest sentit una escalada ir-

racional de desqualificacions fent un ús impropri d'expressions que el llenguatge havia reservat fins ara per a altres situacions. Un exemple molt clar i evident que respon a la superficialitat i la frivolitat de molts dirigents polítics és la referència a l'expressió “cop d'estat”. En l'ús habitual del llenguatge propi i de la seva equivalència a altres llengües s'ha parlat de cop d'estat quan amb ús de la força i de la violència s'ha trencat l'ordenament jurídic i la pau social i s'han substituït sistemes democràtics per dictadures i règims autocràtics. L'accepció més genuïna havia reservat l'expressió per a l'ús de la força militar en contra de l'ordenament constitucional establert. Si parlàvem del cop d'estat del tinent coronel Tejero tots ens enteníem; no van matar ningú però van deixar la seva petjada de violència pels carrers de moltes ciutats i a les parets del Congrés.

Ara en canvi sembla com si ens haguéssim d'acostumar i incorporar al nostre llenguatge les desqualificacions d'Albert Rivera quan parla dels polítics catalans empresonats i es desfoga dient que un sobiranista més a la presó és un colpista menys. Assimilar colpisme amb la ideologia independentista planteja una perversió inacceptable i una simplificació demagògica des d'una actitud de tirar pel dret i trepitjar-ho tot, sense escrúpols. Per la mateixa raó no deixa de ser una ocurrència impròpia, ho digui qui ho digui, afirmar que algunes decisions judicials del jutge Llarena són equivalents a un cop d'estat judicial contra el Parlament de Catalunya. Hi ha abusos judicials que són il·legals i hi ha actituds polítiques que són discutibles, des de l'unionisme i des del sobiranisme, però en cap cas no són cops d'estat. Val més que parlem clar.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

L'artista Pepe Rubianes ja té un carrer a Barcelona

L'Ajuntament munta una festa a la Barceloneta per rebatejar el carrer Almirall Cervera

La Moncloa sosté que hi va haver poca mobilització

El govern del PP s'escuda en el ball de xifres per obviar la riuada ciutadana contra la repressió

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Mig any d'anor

PERSISTÈNCIA L'independentisme es resisteix a normalitzar la repressió i fa una nova demostració massiva de civisme per reclamar llibertat dins i fora de les presons **URGÈNCIA** Les entitats convocants demanen la investidura d'un president per recuperar les institucions

Emili Bella
BARCELONA

L'independentisme va respondre ahir a les acusacions infundades de violència, tumults i terrorisme amb una nova demostració immensa de civisme al llarg dels gairebé dos quilòmetres de llargada de l'avinguda del Paral·lel de Barcelona, que es van omplir de groc i d'estelades per exigir l'alliberament dels presos polítics i el retorn dels exiliats quan fa mig any de l'empresonament de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez a la presó de Soto del Real. El reclam de llibertat era doble: llibertat per als polítics tancats per les seves idees i llibertat per al conjunt dels qui pateixen la presó interna i la persecució de drets i llibertats. El missatge vindria a ser *tots som presos*.

La plana política caminava en un segon terme. Ahir s'expressava la gent, com ho fa els Onze de Setembre, amb to festiu, per dir de forma diàfana que Catalunya es resisteix a acostumar-se i a normalitzar la repressió i que més de dos milions de persones continuen dempeus malgrat el funest article 155.

L'escenari, però, pressiona indirectament els partits perquè responguin la pregunta que es feia tot-hom després del quart intent d'investidura: I ara, què? El 130è president de

la Generalitat, Carles Puigdemont, responia a la nit des de l'exili de Berlín que és partidari de buscar la manera d'evitar eleccions. "Si no és possible Jordi Sànchez, hem de proposar un altre candidat", va afirmar a TV3 en la primera entrevista que ofereix després que la justícia alemanya el deixés en llibertat i l'alliberés del delict de rebel·lió. Però no va concretar qui.

La marxa, convocada per l'Espai Democràcia i Convivència, una plataforma que reuneix partits,

Els comuns i els sindicats, amb el crit de democràcia; el PSC, absent

sindicats, patronals i associacions en defensa dels drets civils, va mostrar un front ampli i transversal contra el pla Moncloa i el seu braç judicial. El manifest de l'acte reclamava la necessitat que "de forma urgent, sense ingerències polítiques o jurídiques, s'elegeixi president de la Generalitat" per recuperar les institucions.

Hi havia representants dels comuns i de la UGT i CCOO, que han rebut crítiques, per exemple, de Ciutadans, que els acusen de ser còmplices d'una manifestació "per coaccionar els jutges". Camil Ros i Javier Pacheco van posar

èmfasi en el fet que "els problemes polítics han de tenir una resposta política i no repressiva" i van demanar espais per al diàleg i la negociació política.

El lema *Pels drets i les llibertats, per la democràcia i la cohesió, us volem a casa* i la presència d'una vintena de senyeres a la zona de la capçalera amorosien la participació als no independentistes enmig d'un mar d'estelades. No n'hi va haver prou per convèncer el PSC, absent, alineat encara amb les manifestacions on es crida "Puigdemont a prisó". També s'observaven banderes de la Unió Europea i

d'Alemanya, en una demostració que el sobiranisme no ha tirat la tovallola amb Europa.

Mentrestant, l'Estat continua instal·lat en el radicalisme extremista. El socialista Pedro Sánchez es veu com un dic de contenció entre el PP i el "nacionalisme disgregador" i "excloent" català. I la ministra de Defensa, María Dolores de Cospedal, requeria en el discurs legalista i deia que quan hi ha gent que vol "sobreposar-se a la llei s'acaba la democràcia i comencen les dictadures". Justament contra les dictadures es manifestaven al Paral·lel. ■

Processó als tribunals de Madrid

Avui dilluns comença una processó d'acusats catalans cap als tribunals de Madrid perquè se'ls comunicui el seu processament, en les anomenades declaracions indagatòries. La jutgessa de l'Audiència Nacional Carmen Lamela ha citat per avui el major dels Mossos, Josep Lluís Trapero; la intendent Teresa Laplana; l'exdirector de la Policia, Pere Soler, i l'exsecretari d'Interior Cèsar Puig, per comunicar-los que els deixa a un pas de judici pels delictes de sedició i de grup criminal per ajudar a la separació de Catalunya. El

magistrat del Tribunal Suprem Pablo Llarena també ha citat per aquesta setmana els acusats empresonats per comunicar-los el seu processament. En la vista, els acusats poden intervenir, com així faran. Avui hi compareixen el vicepresident Oriol Junqueras; el president d'Òmnium, Jordi Cuixart, i el diputat de JxCat Jordi Sànchez. Dimarts compareixeran els consellers Joaquim Forn, Josep Rull i Raül Romeva; i dimecres, Jordi Turull i Dolors Bassa i l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell.

L'APUNT

Llarena, la víctima

Mayte Piulachs

La reinterpretació més inquisitorial del Codi Penal espanyol té un alumne avantatjat: el magistrat del Tribunal Suprem Pablo Llarena. En el seu afany de perseguir l'independentisme català ha passat a davant dels temuts jutges de l'Audiència Nacional, hereva del franquisme, i dels que els advocats asseguren que t'envien el client a presó i tiren la clau de la cel·la fins a judici,

com els joves d'Altsasu: tres d'ells han passat 517 dies tancats i avui comença el seu judici, acusats de terrorisme. Avui Llarena també veurà el vicepresident, Oriol Junqueras, i els Jordis, en el seu ignominiós mig any en presó. Tots tres han preparat valentes intervencions. Llarena ha perdut tota objectivitat en colar una "estratègia que *sufrimos*" en les darreres resolucions.

malitat

Manifestants reclamant l'alliberament dels presos polítics, ahir, en la marea groga del Paral·lel ■ JOSEP LOSADA

El 130è president de la Generalitat, ahir, entrevistat a TV3 a Berlín ■ ACN

Puigdemont confia a evitar les eleccions

- El president aposta per un candidat alternatiu a Sánchez
- Insisteix a canviar la llei de la Presidència i no deixar l'acta

E.B.
BARCELONA

El 130è president de la Generalitat, Carles Puigdemont, aposta per buscar fórmules per evitar eleccions que respectin el mandat del 21-D. Entrevistat per Vicent Sanchis a TV3 des de Berlín, Puigdemont va parlar ahir d'investir algú altre que no sigui l'expresident de l'ANC, després que el jutge li hagi impedit que acudeixi al ple per segon cop: "Si no és possible Jordi Sánchez, hem de proposar un altre candidat." Puigdemont, però, no va concretar qui

hauria de ser ni tampoc si convindria que fos ell, és a dir, un retorn al pla A. En tot cas, el gironí va descartar esgotar el termini màxim del 22 de maig per escollir un president abans no es dissolgui el Parlament i es vagi a eleccions. "Tenim el dia 22 de maig, és la data límit. No caldrà arribar fins al final, però deixem treballar una mica. Una mica de confiança, sisplau. Tenim temps per trobar solucions que, d'una banda (per mi és sagrat, això), respectin el mandat de la gent, i, de l'altra, evitin anar a eleccions", va defensar.

Puigdemont confia a trobar la fórmula per no tornar a les urnes amb una reforma de la llei de la Presidència —que permetria intervencions per videoconferència— i cap més renúncia a l'acta de diputat, ni la seva ni la de Toni Comín, exiliat a Brussel·les: "Els diputats estan reformant la llei de la Presidència per alguna raó. Això ha de donar resultats i s'han de buscar quins mecanismes tenim per mantenir-nos fidels a allò que la gent va votar el 21-D. Això no suposa que el senyor Comín o jo renunciem a les nostres actes." ■

TALENT

Dissabte, 21 d'abril de 2018, de 10 a 13 h

Portes obertes

Escoles d'Art i Disseny de la Diputació
a Tarragona i a Reus

www.dipta.cat/estudiarArtiDisseny

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Riuada groga per la llibertat

Centenars de milers de manifestants desborden el Paral·lel de Barcelona per exigir la fi de la repressió. Tot i que ja fa mig any que són a la presó, els Jordis infonen esperança i tenacitat

Òscar Palau
BARCELONA

Centenars de milers de persones (750.000 segons l'organització, rebaixades a 315.000 per la Guàrdia Urbana de Barcelona) van col·lapsar ahir al migdia l'avinguda del Paral·lel i tots els carrers adjacents, inclosos els de la plaça Espanya, per reclamar el retorn de les llibertats democràtiques i la fi de la repressió estatal, amb el lema principal *Pels drets i les llibertats, per la democràcia i la cohesió, us volem a casa*. Això últim, amb referència als exiliats i, sobretot, als presos polítics, començant pels Jordis –l'ex-president de l'ANC Jordi Sánchez i el president d'Òmnium, Jordi Cuixart–, que just avui fa mig any que estan en presó preventiva a Soto del Real.

Les imatges aèries de la multitud desbordant, arribada en uns serveis públics del tot col·lapsats i en uns 900 autocars, van tornar a ser espectaculars i van evocar la llarga llista de mobilitzacions dels últims anys, que ahir es veia ampliada amb una nova gran concentració. La marxa, molt transversal, va ser convocada per l'Espai Democràcia i Convivència, un conglomerat d'entitats en què hi ha les mateixes Òmnium i ANC, així com els sindicats Unió de Pagesos, la UGT i CCOO; la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya; la Federació d'Associacions de Pares i

Les frases

“Tot i la injustícia, hi ha esperança en la gent, en la dignitat insubornable de la societat catalana”

Jordi Cuixart
PRESIDENT D'ÒMNIUM

“Els relaten violències inventades. Un estat autoritari mai mereixerà governar un poble lliure”

Jordi Sánchez
DIPLUTAT DE JXCAT

“La història s'escriu gràcies al vostre compromís constant. Ben lluny, hem notat el vostre escalf”

Oriol Junqueras
VICEPRESIDENT

“Un cop més, ho hem tornat a demostrar, sortint al carrer units. Des d'Alcalá-Meco, ens ha arribat. Gràcies”

Dolors Bassa
CONSELLERA D'AFERS SOCIALS

“És la demostració més impressionant i pacífica que he vist mai del poder de la gent”

Ben Emmerson
ADVOCAT DELS PRESOS A L'ONU

Mares de Catalunya, i la Unió de Federacions Esportives de Catalunya. En vista de l'enorme acumulació de gent, la capçalera, situada davant del Teatre Apolo i formada per familiars de presos i exiliats,

acompanyats de prop per representants polítics i les entitats convocants, amb prou feines va poder recórrer uns centenars de metres, fins al peu de l'escenari, situat davant del parc de les Tres Xemeneies, on es van fer els discursos i les actuacions musicals de Roger Mas, La Jolie i la Dharma. La majoria dels concentrats, que a la plaça Espanya i en molts trams del Paral·lel gairebé no es podien moure, no van poder sentir els parlaments, ja que aquest cop, a diferència de les últimes Diades, no hi havia megàfons ni pantalles. L'organització, això sí, ja havia avisat que podien seguir l'acte per la ràdio. Els crits de “Llibertat presos polítics!” i “Us volem a casa!” van ser constants i segurament els més corejats, tot i que també hi sonaven amb força altres lemes com ara “Puigdemont, president”, “Som CDR, no som terroristes” i –amb menys intensitat atesa la transversalitat de l'acte– el clàssic “Independència”. Les estelades van tornar a ser, així, les grans protagonistes, amb la companyia aquest cop dels tons grocs de gorres, bufandes, mocadors, samarretes i tot tipus de peces de roba.

L'ambient de la marxa era familiar i intergeneracional, com en les manifestacions més multitudinàries de la història d'Europa protagonitzades des del 2012, i hi va haver també grups de cultura popular, batucades i fins a 46 colles

castelleres que hi van posar color i animació. Però l'ambient no va ser tan festiu. L'helicòpter dels Mossos, i fins i tot algunes patrulles que van passar amb furgonetes, van rebre els xiulets dels manifestants. Es va cantar *L'estaca*, sí, però en l'ambient pesava la sensació que no hi havia res a demanar somrient. Segurament també hi havia grups de gent que no havien anat a cap de les Diades anteriors, però que ahir sí que es van sentir cridats a protestar contra la desmesurada i distorsionada repressió policial, judicial i política de l'Estat.

S'hi van veure, per exemple, advocats vinguts d'arreu del país, amb la toga posada. També membres del moviment que defensa el cobriment de les vies a Múrcia, que també saben què és patir la repressió de l'Estat i que, estelades en mà, se solidaritzaven amb el poble català.

De cartells i lemes de la gent, se'n van poder veure de tot tipus. “Units contra la repressió”, “Prou ostatges” i “Som República” van ser dels més estesos, però també hi havia pancartes amb missatges dirigits al vicepresident Junqueras o a altres presos com ara

“Mai caminaràs sol”. De fet, molts duïen fotografies o dibuixos dels polítics catalans empresonats o exiliats. Així mateix, s'hi van veure moltes samarretes i missatges amb el text “Jo soc CDR”, com a mostra de solidaritat amb l'actuació d'aquests comitès que ara estan en el punt de mira de l'Estat per delictes fins i tot de rebel·lió i terrorisme. Alguns missatges, de fet, apostaven per “Meyns tietades i més acció directa”. Més en to de broma, un dibuix convertia Puigdemont en un superguerrer de dibuixos animats (Son Goku) i un grup

Els manifestants, tots amb una peça groga a sobre, i vinguts d'arreu, van omplir ahir la plaça Espanya i l'avinguda del Paral·lel de Barcelona, en una nova concentració festiva i cívica. Els castellers de Barcelona van animar la jornada ■ JOSEP LOSADA / ACP

Les xifres

750.000

persones van participar en la manifestació d'ahir segons els organitzadors. Segons la Guàrdia Urbana, 315.000.

900

autocars es van desplaçar des de tots els punts de Catalunya fins a la capital. La majoria van aparcar a Montjuïc.

no parava de cantar *Bi-Ba-Puigdemont*, la curiosa cançó infantil alemanya que s'ha fet viral perquè la tornada sembla que digui just això.

I és que la ciutadania és conscient que el conflicte català ja està plenament

internacionalitzat, i que ahir molts mitjans de tot el món tenien els ulls posats a Barcelona. És per això que també hi havia banderes belgues, alemanyes i escoceses (països on hi ha membres del govern exiliats en procés d'extradi-

ció) i una gran quantitat de pancartes en anglès que demanaven, sobretot, "Freedom" (llibertat) i que feien una crida a la "Peaceful resistance" (resistència pacífica). També n'hi havia que denunciaven "Democracy in prison" (democràcia a la presó) i d'altres que feien una apel·lació directa a Europa: "Europe, wake up! Stand up for democracy. Don't ignore catalans!" (Europa, desperta! Aixeca't per la democràcia, no ignoris els catalans!).

Després de la lectura del manifest de l'Espai Demo-

cràcia i Convivència, en què es va instar a formar govern "de manera urgent" i a alliberar els presos polítics, així com a bastir un "diàleg" polític, la parella de Jordi Cuixart, Txell Bonet, i el fill de Jordi Sánchez, Oriol, van llegir missatges encoratjadors escrits des de la presó. "Són moments d'injustícia per la deriva autoritària d'un estat cada cop més aïllat internacionalment, per una presó provisional injustificada i per una suspensió sense precedents de l'autogovern de Catalunya", va lamentar Cuixart, que també animava la ciu-

tadania com a "autèntic motor" de la lluita per la llibertat. El mateix to recollia el missatge de Sánchez, a qui el jutge Llarena ha denegat fins a quatre cops poder assistir al Parlament, en els dos darrers casos per ser investit president de la Generalitat. "Des de la presó us demano que no us deixeu atemorir. No cedi mai al xantatge de la por ni a la temptació de la violència", llegia Oriol Sánchez en nom del seu pare, des de l'escenari i acompanyat per la seva mare, Susanna Barreda. "Els relaten violències inventades i alçaments tumultuosos imagi-

naris... D'això, se'n diu impotència i ràbia", indicava l'expresident de l'ANC, que cloïa dient: "Gràcies per no oblidar-nos!"

A les xarxes socials, el vicepresident Junqueras i els consellers Dolors Bassa i Raül Romeva, també en presó preventiva, agraiïen la mobilització ciutadana, com també van fer el president Carles Puigdemont i el conseller Toni Comín des de l'exili. Al final dels parlaments, la gent que havia quedat atrapada Paral·lel amunt va poder baixar i aleshores va semblar una manifestació real. El poble continua dempeus. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

LA CRÒNICA

Marga Moreno

No hi ha carrers prou grans

Va ser el dia en què mig Barcelona es va tindre de groc, mentre l'altra mitja s'anava buidant, barri a barri, fent corrua amb els que arribaven de fora de la capital, tots desfilant cap al Paral·lel. Al metro ja es fan amistats, i viatgers que no es coneixen de res intercanvien consells sobre possibles itineraris, consultant i compartint la informació de les xarxes socials. Falta molt perquè comenci la manifestació, però tothom dubta sobre la millor opció per arribar-hi. La gent no té clar quina combinació l'acostarà més a la protesta, perquè les imatges als telèfons mòbils indiquen que està tot ple com un ou. Al vagó, llaços, xapes, pins i bufandes, tots grocs, estelades i cartells a favor dels presos, dels CDR, de Valtonyc...

Els passadissos dels transbordos retornen gent a contracorrent que informa els que hi volen entrar que no s'hi pot accedir, que els trens van de gom a gom. La gentada surt de les estacions i opta per anar-hi a peu. Queda lluny i costarà fer-hi cap, però val la pena. Un sol despietat arruixa els vianants de vitamina D i de suor. Com formigues industrioses buscant el camí de sortida del formiguer negat, els manifestants es resignen a caminar, alguns fins i tot amb dificultats, amb croses o amb cadira de rodes. I molts cotxets de nens, molts. Tots enfilen la Gran Via o la ronda...

La Maura és traductora, una crac dels idiomes. Ha quedat amb amics, però encara no té clar com s'hi trobarà. Caminem de costat mentre descriu tot un seguit de sensacions que l'acompanyen. De la ràbia a la il·lusió, passant per moments de cansament que també pot ser malenconia, la Maura representa tot el que apleguen les mobilitzacions ciutadanes dels últims anys. I té moltes propostes. La que més repeteix: "És important explicar i fer arribar a tot arreu el que està passant aquí, per desfer la manipulació i les mentides de certa premsa i de certs polítics." Pedagogia i més pedagogia. I gràcies al seu coneixement de llengües, en fa molta: "Els *guiris* flipen", somriu. Ha defensat col·legis electorals i recorda totes i cadascuna de les mobilitzacions. I com ella, molts altres, que evocuen les convocatòries amb aquella familiaritat que no neix de la coneixença mútua, sinó de la complicitat de les diades de catarsi col·lectiva.

Una gernació va omplir el Paral·lel i els carrers dels voltants ■ AFP

De camí, és impossible no fer amics, efímers o no. També n'hi ha que ja ho són i que es busquen i no es troben. En algun moment, hom assisteix a trobades efusives de gent que fa anys que no es veu, com els dos companys que feia més de trenta anys que no coincidien. Fins ahir. Es fan *selfies*, s'intercanvien dades. "Hem de quedar, tant sí com no!"

Un badoc es mira dues noies embolicades amb una estelada i assaja una gracieta desafortunada sobre la protesta. Elles no hi paren atenció. Una mica endarrerit, un home madur remuga en veu baixa, indignat per la mala

jeia del noi cap a les joves. Més enllà, una dona diu: "És un infeliç, no hi fem cas." L'home assenteix: "Contra la ignorància, no s'hi pot fer res; és una batalla perduda."

En Santi va anar dissabte a la convocatòria per les pensions i ahir enllaçava amb la del carrer Rubianes

Entre els manifestants, se senten tots els idiomes possibles. Català amb accents de tot el territori; castellà amb deix andalús, basc, murcià, argentí... El catàleg de sa-

marretes grogues abasta tots els anys de reivindicació i protestes.

En Pau du una màscara amb el rostre de Carles Puigdemont; al seu costat, un grup de joves intensen a la vaga general. Les dades oficials abocaran números, però no podran recollir-ho tot plegat. El recompte serà difícil, per no dir impossible. Els carrers adjacents, i alguns de força allunyats, són una marea de gent de totes les edats i condicions. A la Gran Via amb Calàbria, a cinc travessies de la plaça Espanya, una senyora endiumenjada i uns quants nois expliquen la situació al conductor d'un cotxe que ha quedat encallat

sense saber ben bé com entre la gentada. Fins i tot aquí se senten clàxons que entonen les notes d'"Els carrers seran sempre nostres" i que són contestats per altres vehicles i motocicletes entrampats, però alegres, entre el caos circulatori. Un grup de mares amb infants m'indica que per tal lloc no s'hi pot passar. "No sé si ens podran comptar, perquè no hi arribem... Però hi som."

Globus, flors, barrets, nassos de pallaso... La imaginació al carrer amb consignes ja antigues: "Som gent de pau", als que parlen de terrorisme; "És Puigdemont el nostre president", als que no el veuen legítim; "No esteu sols", als presos polítics...

Han passat més de tres hores i la gent es resisteix a marxar. Els que no han pogut ser al moll de l'os s'hi acosten, i els que hi han estat busquen una mica de descans. La set omple les terrasses dels bars i els comerços de pakistanesos, sempre oberts. Alguns s'indignen en sentir les xi-

Hi ha una familiaritat que no neix de la coneixença mútua, sinó de les diades de catarsi col·lectiva

fres oficials de participants: "Sí home, i què més? No s'ho creuen ni ells!" La Paula i la seva família es retiren, amb una estelada gegantina com un llençol: "Ara anem a buscar un pollastre a l'ast i un tortell." I és que la militància no és incompatible amb les tradicions dominicals.

En Santi ja té una edat i és de fora de Barcelona, no vol dir d'on, però recorda que hi ha passat el cap de setmana, que dissabte va anar a la manifestació per les pensions dignes i que ara se'n va a veure si enxampa una mica de la festa del carrer dedicat a Pepe Rubianes a la Barceloneta. Si això no és compromís...

Lluny, molt lluny del cor de la marxa, a la rambla Catalunya amb Diputació, continua la festa. La gent, per fi, troba una estació de metro oberta per on començar a recollir-se. Però la complicitat entre llaços grocs continua, i els somriures i la sornegueria no decauen ni després de l'esforç.

Unitat i pau. I ni un paper a terra. Va ser el dia que Barcelona va tornar a demostrar que no hi haavingudes prou grans per encabir tants crits de llibertat. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

“Si hi sou, aguantem”

SOM-HI • Milers de persones tornen a viatjar en bus cap a Barcelona per assistir a una gran manifestació
CARTES • En la vintena d'autocars que van sortir de Girona, s'hi van llegir cartes dels presos polítics

Miquel Riera

GIRONA / BARCELONA

Abans era cada any per la Diada, però des que hi ha presos polítics la mobilització ciutadana no s'atura i respon cada cop que se li demana ser a Barcelona per manifestar-se. Des del novembre, almenys en tres ocasions s'han organitzat busos des de gairebé tot Catalunya i més enllà per poder traslladar milers de persones cap a la capital del país. Ahir hi van arribar prop de mil autocars, vint-i-un dels quals van sortir de Girona ciutat.

La convocatòria és a quarts de nou del matí al pàrquing del pavelló de Fontajau, lloc habitual de trobada. Els bitllets els ha venut, com sempre, la Fundació Llibreria les Voltes, que en aquesta ocasió, juntament amb l'ANC de Girona, ha tingut feina doble: primer, pels canvis en l'hora d'inici de la manifestació; després, perquè s'havia ofert a la gent la possibilitat de tornar just després de la marxa o bé a partir de les sis de la tarda. A causa d'això, els autobusos d'anada porten un número i els de tornada, una lletra. Ens toca en l'autocar número 20 i amb el Z.

A l'esplanada de Fontajau, hi domina el groc. Samarretes grogues, mocadors grocs, motxilles grogues

de l'ANC, llacets a les motxilles i a les bosses, pins a les solapes... Gent de mitjana edat, molt disciplinada, ja avesada a aquests viatges. A sacrificar un diumenge primaveral pel país. Per la llibertat. Pel que faci falta. Cap problema.

Dalt del bus, les instruccions del coordinador. En aquesta ocasió, Josep Capmajó, paradista de fruita seca al mercat del Lleó. Passa llista. Tothom és a lloc. Cap a l'autopista i avall que fa baixada.

A mig camí, Capmajó llegeix amb emoció unes cartes dels empresonats a Estremera, totes dirigides a la Rosa Maria de Girona, que les ha volgut compartir. La primera és del conseller d'Exteriors, Raül Romeva: “Aquesta no és una lluita individual, i això és el que no entenen els òrgans de l'Estat. Això és un projecte col·lectiu.” Aplaudiments. Ara és el torn de Josep Rull. “La seva injustícia serà l'adob de la nostra victòria. És impossible empresonar idees legítimes”, escriu el conseller de Territori.

Pel mòbil ens assabentem que un accident a l'AP-7 a Fogars de la Selva té aturats alguns autobusos i molts vehicles particulars. Hi faran cua més d'una hora. Tothom acabarà arribant, però, a Barcelona. Molts, just en el moment en què la capçalera comença a caminar, a tocar de les tres xemeneies que domi-

Quatre dones, amb estelades avancen carrer Villarroel avall cap a la manifestació, al costat dels autocars aparcats

■ MIQUEL RIERA

nen el Paral·lel. Els del nostre grup, ja a la ciutat des de quarts d'onze, ens ho mirem des del lateral de l'avinguda, entre crits de “Llibertat”, “Puigdemont, president”, “Independència” i visques a la terra “lliure” i a la República.

La fresca del matí a Girona ha deixat pas a un sol d'abril que pica fort. Els parlaments ens encoratgen l'ànim. Ho diu literalment Txell Bonet, companya de Jordi Cuixart: “Unitat, dignitat, coratge i amor.” Fermesa. La música de la Dharma encén el Paral·lel. Tothom balla. Malgrat tot, alegria. L'himne d'Els

segadors, que la gent ha hagut de començar a cantar perquè ningú ho ha fet des de l'escenari, clou l'acte.

Dinem en una fleca desbordada per la marea groga. L'única dependenta, que han deixat sola, no entén el català. Ningú li retreu res. Paciència. D'això, no li'n falta, a la bona gent del procés.

De tornada, torn per a una carta del conseller de Presidència, Jordi Turull. “L'alliberament del president Puigdemont ha estat una aleanada de llum i esperança. Si vosaltres hi sou, nosaltres aguantem.” Doncs això. ■

Programa i informació: www.breda.cat

3ª FIRA DEL MONESTIR

755ª FESTA DE L'AJUST

Breda, 21 i 22 d'abril del 2018

Ajuntament de Breda

Generalitat de Catalunya

Ajuntament de Vilassar de Dalt

EDICTE

Assumpte: Aprovació inicial del Reglament del Registre Municipal d'Entitats de Vilassar de Dalt.

Es fa públic que el Ple de l'Ajuntament, en sessió ordinària celebrada el dia 28 de març de 2018, ha acordat aprovar inicialment el Reglament del Registre Municipal d'Entitats de Vilassar de Dalt.

Tal com indica el punt segon de l'acord, aquest reglament se sotmet a informació pública i audiència, per un termini de trenta dies, mitjançant anunci que s'ha de publicar al Butlletí Oficial de la Província, en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, en un dels mitjans de comunicació escrita diària i en el tauler d'anuncis de la corporació, perquè es pugui examinar l'expedient i formular-hi les reclamacions i suggeriments que s'estimin pertinents.

El còmput del termini s'iniciarà l'endemà de la darrera publicació d'aquest edicte.

En cas de no presentar-se reclamacions o suggeriments en el tràmit atorgat, l'aprovació inicial es tindrà per definitiva sense necessitat d'acord exprés pel Ple.

Durant aquest termini, l'expedient podrà ser consultat a les oficines del Departament de Secretaria (plaça de la Vila, 1, planta primera) en dies laborables de les 9:30 fins a les 13:30 hores.

A Vilassar de Dalt, 5 d'abril de 2018
L'alcalde,
Xavier Godàs Pérez

139006-1188211T

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ada Colau conversant amb la dona de Jordi Cuixart a la capçalera de la manifestació. Al seu costat, Roger Torrent ■ EFE

Partits i sindicats exalcen la resposta "transversal" enfront de la repressió

■ L'ANC i Òmnium recalquen que la llibertat dels presos és un clam que va més enllà del sobiranisme ■ Torrent insisteix a articular un front "de la democràcia"

F. Espiga
BARCELONA

Això ja no va d'independència sí o no, sinó de la defensa dels drets bàsics en aquest moment en què aquests s'estan veient seriosament laminats per la deriva repressiva de l'Estat. Amb més o menys matisos pel que fa a la forma, que no al fons, aquest va ser el missatge central que representants dels partits i sindicats van voler expressar ahir al migdia a la

Les frases

“Els demòcrates hem d'estar units en un front transversal, plural i que aculli totes les sensibilitats”

Roger Torrent
PRESIDENT DEL PARLAMENT

“Hi ha un regressió democràtica a l'Estat que és perillosa per a tots, no només per als independentistes”

Ada Colau
ALCALDESSA DE BARCELONA

“Estem en aquesta manifestació perquè creiem que és el moment dels ponts i no de blocs”

Camil Ros
SECRETARI GENERAL DE LA UGT A CATALUNYA

capçalera de la manifestació que va recórrer el Paral·lel. A partir d'aquesta idea troncal, el PDeCAT, ERC, els comuns, la UGT i

CCOO van reivindicar “la transversalitat” de l'acte d'ahir, ja que entre els participants hi havia organitzacions o particulars ober-

tament no independentistes. Un missatge que també va voler ser compartit per les entitats sobiranistes. ■

En aquest context, el president del Parlament, Roger Torrent (ERC), va insistir en la idea de fer un “front transversal en defensa de la democràcia i dels drets”. Apocates, l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, va manifestar la importància “que des del món local recollim sempre la pluralitat de les nostres ciutats i que expressem fermament que no ens deixarem espantar ni que ens retallin drets i llibertats”. Al seu torn, la coordinadora general del PDeCAT, Marta Pascal, també va recalcar que la marxa d'ahir demostra “que aquest és un moviment d'arrel democràtica que no té res a veure amb cap manifestació violenta”, mentre que el líder dels comuns, Xavier Domènech, va parlar, també, d'una “grandíssima mobilització transversal”. De tots els adjectius possibles, el de *transversal* va ser el més repetit ahir.

Els secretaris generals a Catalunya de la UGT i CCOO, Camil Ros i Javier Pacheco, respectivament, van justificar la seva presència perquè el moment demana bastir ponts i no destruir-los, mentre que la presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), Elisenda Paluzié, va remarcar: “Entitats de tota mena, comparteixin o no comparteixin el projecte independentista, estan aquí per dir prou a la repressió.” Un relat que era ratificat pel vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, a tall de resum: “Quan la dicotomia és entre democràcia o repressió, drets civils o porres, hi ha una immensa majoria de la ciutadania a favor de la llibertat.” ■

Ajuntament de Garcia

ANUNCI

El Ple de l'Ajuntament de Garcia, en la sessió de data 22 de març de 2018, va adoptar l'acord d'aprovar inicialment l'Ordenança municipal reguladora de les activitats econòmiques sotmeses a comunicació prèvia o declaració responsable, i sotmetre-la a informació pública per un període de trenta dies.

En compliment del tràmit d'informació pública, els acords esmentats i el text de l'Ordenança es poden consultar a les oficines municipals tots els dies feiners, entre les 12 i les 14 hores, durant el termini de trenta dies hàbils des de la publicació del present Anunci al Butlletí Oficial de la Província. Aquest mateix Anunci es publicarà al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, en un diari i al tauler d'anuncis de l'ajuntament.

Les reclamacions i al·legacions es poden presentar davant l'Ajuntament dintre del mateix termini d'informació pública, per qualsevol dels mitjans que permet la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Si no s'hi presenta cap reclamació ni al·legació, l'Ordenança esdevindrà aprovada definitivament sense cap tràmit ulterior, llevat de la seva publicació, tal com disposen l'article 178.2.c) del Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, i 70.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, en concordança amb l'article 66 del ROAS.

Garcia, 4 d'abril de 2018

L'alcalde
Blanca López Quiñones

137546-1188212T

CUINA CENTRAL PER A COL·LECTIVITATS

- Empresa familiar dedicada al món de l'hostaleria des de fa **tres generacions**.
- Menús tradicionals, saludables i equilibrats, **planificats per la nostra dietista, amb dietes adaptades segons la implantació del pla dels al·lèrgens**.
- Menús especials per a festes, diades i altres actes.
- Actualment servim a **vint-i-vuit centres de Mataró i comarca**.

Passeig Bell Aire, 49 - 08392 Sant Andreu de Llavaneres - Tel. 93 792 70 01
www.cateringmasiabartres.com - masia@cateringmasiabartres.com

139854-114211W

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Cospedal obvia el clam i defensa "l'imperi de la llei"

La ministra alerta contra les "dictadures" i advoca per la separació de poders ■ Sánchez també eludeix la protesta

M. Oliva
MADRID

A la mateixa hora en què els carrers de Barcelona exigien la fi de l'ofensiva judicial contra els artífexs del procés, la número dos del PP i membre del govern de Mariano Rajoy obviava el clam ciutadà mentre insistia a defensar el tarannà democràtic de l'executiu espanyol enfront els que pretenen imposar "el pensament únic". "Quan alguns volen sobreposar-se a les lleis, s'acaba amb la democràcia", va sentenciar. "Tant és que siguin dicta-

La frase

"Se'n diu dictadura, d'aquest sistema en el qual el que mana es pensa que està per damunt de la llei"

María Dolores de Cospedal
MINISTRA DE DEFENSA

dures independentistes, d'esquerres, de dretes, radicals o populistes. Se'n diu dictadura, d'aquell sistema en el qual el que mana es pensa que està per damunt de la llei", va concloure. La també presidenta del PP de

Castella-la Manxa, en un acte públic a Toledo, va insistir a defensar la separació de poders i el fet que tot hom estigui sotmès a "l'imperi de la llei": "Si la llei no és igual per a tots, la democràcia no existeix."

Cospedal no va referir-se a la manifestació de Barcelona, però sí que es va voler dirigir "a tots els espanyols de Navarra" garantint-los que tenen el suport de l'executiu espanyol en vista de la protesta que es va viure dissabte a Pamplona durant la qual també es va exigir justícia i l'alliberament dels joves d'Alt-

La ministra de Defensa i número dos del PP, María Dolores de Cospedal, ahir a Toledo ■ EFE

sasu processats per una batussa de bar amb dos guàrdies civils i que a partir d'avui jutjarà l'Audiència Nacional sota l'acusació de terrorisme. Cospedal va carregar contra el govern navarrès per haver fet costat a les reivindicacions dels vuit nois.

És habitual que el govern de Rajoy procuri evitar fer valoracions i fins i

tot menystenir les concentracions independentistes, passant per alt o minimitzant les elevades xifres de participació i les seves reivindicacions. Així ha estat en la major part de les darreres manifestacions de la Diada i ara també amb l'exigència que s'aturi el setge judicial.

També ahir, coincidint amb la celebració de la pro-

testa catalana, el secretari general del PSOE, Pedro Sánchez, va participar en un acte públic a Pamplona, sense fer-ne cap referència. El socialista es va limitar a presentar el seu partit com l'únic que pot actuar de "dic de defensa" entre un independentisme "excloent" i una dreta espanyola "recentralitzadora". ■

IV
Cicle de Conferències

ECONOMIA CATALANA,
PRESENT I FUTUR

NOVES ÀREES GEOESTRATÈGIQUES PER LES EMPRESES CATALANES

16 d'abril de 2018 / 19.00 h

JAUME GINÉ DAVÍ

Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona. Professor a la Facultat de Dret d'ESADE Business and Law School.

INSCRIPCIONS:

C/ Anselm Clavé, 2 · 25007 Lleida Tel. + (34) 973 23 61 61
aescalas@cambralleida.org · gtorres@cambralleida.org

www.cambralleida.org

Cambra de Comerç de Lleida

Amb el suport de:

Fira del sabó de Montgai

22 d'abril 2018

PROGRAMA: II MAERXÀ POPULAR DEL BAIX SÓ / JORNADES TÈCNiques SOBRE EL SABÓ / ELABORACIÓ DE SABÓ ARTESANAL EN DIRECTE / TALLERS INFANTILS / ESPECTACLE DE BOMBONES / RAIBIDES DE SABONS / COSMÈTICA NATURAL / CONCERT DE ROCKERCIGU EN DIRECTE

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'Espai Democràcia clama per constituir un govern ja

■ El grup, format per entitats socials i cíviques catalanes, insta al “diàleg” entre les institucions catalanes, espanyoles i de la Unió Europea ■ Afirmar que l'actual paràlisi afecta les persones

M. Piulachs
BARCELONA

L'Espai Democràcia i Convivència –organitzador de la protesta i que aglutina distintes entitats del teixit social, econòmic i cultural català– va reclamar la constitució de “manera urgent” d'un govern i la llibertat de tots els dirigents polítics i socials empresonats, en el manifest que es va llegir en la massiva i, com sempre, cívica manifestació d'ahir.

En el manifest –llegit per Quim Jubert, Natàlia Via-Dufresne i Ismael Benito, que van ser sancionats per participar en una manifestació del 2012– se

La data

12.03.18

Dia en què es constitueix l'Espai Democràcia i Convivència, format per sindicats, entitats socials i culturals de Catalunya.

sol·licita que es constitueixi un nou govern “sense ingerències polítiques o jurídiques” que pugui exercir de manera plena les seves competències i restablir el “normal funcionament” de totes les institucions de la Generalitat. S'assegura que l'actual paràlisi té greus efec-

Una nena mostrant un cartell, reclamant la llibertat de les preses polítiques, en la concentració multitudinària d'ahir a Barcelona ■ JOSEP LOSADA

tes sobre les persones més vulnerables. L'Espai, a més, denuncia la judicialització de la política i reclama que es promogui una “negociació política” des de les “institucions catalanes, espanyoles i europees”. Amb referència als líders polítics i socials que estan en presó preventiva, reclama la seva llibertat i denuncia la utilització “abusiva i desproporcionada” de l'aplicació del Codi Penal i que “trenca el principi de la legalitat”.

El grup impulsor de l'Espai Democràcia i Convivència, el formen: l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya (AADPC), l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, CCOO de Catalunya, la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya, Lafede.cat-Organitzacions per a la Justícia Global, Òmnium Cultural, la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, Unió de Pagesos, la UGT de Catalunya i Sos Racisme, entre d'altres. ■

VIU L'HORT
CASTELLSERÀ
1A FIRA D'HORTICULTURA
21 · 22 D'ABRIL DE 2018

Viú l'hort

www.firahorticultura.cat

- Tallers, conferències, xerrades i sortides.
- Espai restauració amb menú fira, zona de picnic, espai HORT i exposició de fotografies.
- ZONA INFANTIL. Tallers per als més petits, espai per poder jugar i l'inflable per reciclar saltant.
- Exposició “ORGÀNICA” de l'Agència de residus de Catalunya.